

จะว่าโชคดียี่ห้อโชคร้ายก็ไม่ทราบผมเขียนบันทึกที่๑จากการไปเยี่ยมชื่นชมโรงเรียนลำปลายมาศพัฒนาโดยยังไม่ได้อ่านหนังสือเล่มที่ผมซื้อติดมือมาคือโรงเรียนนอกกะลากับคนบนต้นไม้ทั้งสองเล่มเขียนโดยผอ.วิเชียรไชยบัง

ที่ว่าโชคดียี่ห้อโชคร้ายก็เพราะทำให้ผมเขียนจากการตีความกระท่อนกระแท่นของผมเองจากการไปเห็นและฟังจากครูบันทึกนั้นจึงถือว่าเป็น original idea หรือการตีความของผมล้วนๆ

ที่ว่าโชคร้ายก็คือที่ผมตีความนั้นมียุ่แล้วทั้งหมดในหนังสือเล่มนี้มีมากกว่าที่ผมตีความได้อย่างมากมายโดยเฉพาะอย่างยิ่งในส่วนของ "ทำอย่างไร" (how) และ "ทำไมจึงทำอย่างนั้น" (why)

บันทึกนี้จึงได้จากการตีความและใคร่ครวญจากความรู้ที่แหล่งจากการไปเยี่ยมชื่นชมกับการอ่านหนังสือและเข้าเว็บเข้าบล็อก (lamplaimatpattanaschool.blogspot.com) รวมทั้งดู YouTube (ค้นด้วยคำว่า LPMPและคำว่า โรงเรียนลำปลายมาศพัฒนา)

ผมตีความว่าที่โรงเรียนนี้นักเรียนและครูใช้ (ฝึก) KM อยู่ตลอดเวลาโดยไม่รู้สึกตัวและสิ่งที่ลปรร.กันนั้นส่วนใหญ่เป็น tacit knowledge คือความรู้ที่ได้จากการปฏิบัติ

ผมได้รู้จักPygmalion Effect หรือ Rosenthal Effect

เป็นทฤษฎีที่บอกว่าพฤติกรรมของครูมีผลต่อการเรียนรู้ของนักเรียนหากครูคิดว่าเด็กบางคนไม่เก่งทำให้แบบไร้สำนึกของครูจะไปลดความเชื่อถือตัวตนของเด็กทำให้เด็กขาดแรงจูงใจในการพัฒนาตนเองไม่กล้าจินตนาการการที่ครูจำแนกเด็กเก่งไม่เก่งจึงก่อผลร้ายต่อการเรียนรู้พัฒนาการและอนาคตของเด็กส่วนใหญ่ตรงกันข้ามถ้าครูยกย่องชมเชยให้กำลังใจและแสดงความคาดหวังที่สูงต่อเด็กเด็กจะเรียนรู้ได้ดีขึ้น

ลองอ่าน Wikipedia หัวข้อ [Pygmalion Effect](#) ดูนะครับว่าที่จริงแล้วทำที่และความคาดหวังของนักเรียนต่อครูที่เป็นด้านบวกจะให้ผลทำนองเดียวกันคือทำให้เป็นครูที่ดีขึ้นทำให้ผมคิดต่อว่าที่จริงในชีวิตประจำวันของผู้คนหากเราสัมพันธ์กันด้วยจิตวิทยาเชิงบวกความคาดหวังต่อกันเชิงบวกจะเกิด synergy ระหว่างกันกระตุ้นซึ่งกันและกันให้ทำงานประสบความสำเร็จได้ดีขึ้นที่จริงนี่คือบรรยากาศที่เราสร้างสำหรับใช้เครื่องมือ KM ในการทำงานนัก HRD ดู YouTube เรื่อง Pygmalion Effect : Amanaging the Power of Expectations, 3rd Ed ได้ที่นี่และมีคนแนะนำใน YouTube ว่าหนังคลาสสิกเรื่อง My Fair Lady เป็นตัวอย่างของ Pygmalion Effect ที่ดี

นี่คือทฤษฎีหรือวิชาการว่าด้วยโลกแห่งมิตรไมตรีที่ผู้คนใช้จิตวิทยาเชิงบวกต่อกันกระตุ้นความมานะพยายามต่อกันและกันโลกจะก้าวหน้าและงดงามขึ้น

โรงเรียนลำปลายมาศพัฒนาตีความ IQ ใหม่เป็น Intellectual Quotient (สติปัญญา) ไม่ใช่ Intelligent Quotient (เชาวน์ปัญญา) เพราะ Intelligent Quotient เป็นสิ่งที่ติดตัวมาแต่กำเนิดเปลี่ยนแปลงยากแต่ Intellectual Quotient พัฒนาได้อย่างมากมายและหลากหลายวิธีเป็นสิ่งที่โรงเรียนควรเน้นหรือเอาใจใส่พัฒนาเด็ก

ผมขอบทสรุปในหนังสือคนบนต้นไม้หน้า๘๘ "ความฉลาดทางวิชาการและความฉลาดทางสังคม (พฤติกรรม) ไม่ได้มีความสัมพันธ์กับ IQ (ในที่นี้หมายถึง Intelligent Quotient) ของเด็กแต่สัมพันธ์กับความคาดหวังของครูต่อเด็ก" และข้อความในหน้า๑๔๑ "ความรู้เป็นเรื่องของอดีตแต่จินตนาการเป็นเรื่องอนาคตที่ไม่มีขอบเขตสิ้นสุด"

จะเข้าใจวิธีคิดออกแบบการดำเนินการโรงเรียนลำปลายมาศพัฒนาได้ต้องเข้าไปอ่านบันทึกของผอ.วิเชียรใน [Lamplaimatpattanaschool.blogspot.com](http://Lamplaimatpattanaschool.blogspot.com) ดู YouTube และค้น Google โดยค้นด้วยคำว่า lmpm, โรงเรียนลำปลายมาศพัฒนา สารคดีแผ่นดินไทม์ตอนใน YouTube นำเข้าไปดูเพื่อทำความเข้าใจมากดูได้ที่ตอนที่ [๑๒๓](#)

จะเข้าใจได้ดีจริงๆต้องไปฝึกงานคือต้องเรียนรู้จากการลงมือทำแล้วตีความจากสัมผัสของตนเองและอ่านหนังสือและดูวิดีโอประกอบจึงจะเข้าใจได้ลึกจริงๆเพราะโรงเรียนนี้ได้สร้างวิธีการ 21st Century Learning แบบของตนเอง มายาวนาน ๘ ปี ผ่านการเรียนรู้และปรับตัวมากมาย และยังเรียนรู้และปรับตัวต่อเนื่อง

ผมตีความว่า นี่คือการเรียนรู้ (Learning Organization) และดำเนินการแบบ [เคอร์ติก](#) อย่างแท้จริง โดยที่ครูทุกคนเป็น “ [ครูเพื่อศิษย์](#) ”

วิจารณ์ พานิช

๕ ต.ค. ๕๔

คัดลอกจาก <http://www.gotoknow.org/posts/465409>